

Tungomålstalandet.

Ett besök hos fru Asplund.

Den religiösa företeelse som kallas tungomålstalandet har på senaste tiden väckt åtskilligt uppseende. Rörelsen har sin härd i Amerika och har därifrån spridit sig till Europa, väl i främsta rummet till nordn, där den först framträdde i Kristiania i samband med den Barrattska väckelsen och senare äfven hos oss, till en början i Sköfde och nu äfven i hufvudstaden. Den som här fått "andens gåfva" är en fru Asplund, boende i Svartensgatan 7.

En af Dagens Nyheters medarbetare har haft ett samtal med fru och herr Asplund i deras hem. Man kunde väntat att den tungomålstalande frun skulle ha något i sitt utseende och sätt som tydde på ett nervöst temperament och benägenhet för exaltation. Så är dock icke fallet. Fru Asplund är en 45-årig kvinna med ett friskt och trefligt utseende, och endast blicken och en viss böjelse att tala bibliskt röjer en något svärmisk sinnesförfattning. Hemmet ser burget och vårdadt ut. Fru Asplund berättade om sin religiösa utveckling. Hon hade utgått från ett gudfruktigt arbetarhem på landet och hade ända från barndomen varit religiöst sinnad. För omkring 13 år sedan hade hon under läsning i bibeln särskildt fäst sig vid de ord som fälldes af Johannes döparen, om en som skulle "döpa med den helige ande och med eld", och vid ett annat ställe, där tungomålstalandet nämndes som en af andens gåfvor. En stark längtan att få denna gåfva hade då uppstått hos henne, och hon hade hängifvit sig i brinnande bön därom. Hon hade också fått bönhörelse, och hon har alltsedan dess inom troende kretsar varit känd för att kunna "tala med tungor". Först nu hade hon mera offentligt visat sin gåfva.

Om förloppet vid tungomålstalandet berättade hon följande. Gåfvan infinner sig efter ett innerligt försjunkande i bön och visar sig först genom ofrivilliga rörelser i käkarna. Sedan denna förberedelse varat en stund börjar talandet. Fru Asplund bibehåller hela tiden sitt klara medvetande, känner sig uppfylld af lugn och kraft. Hon förstår icke de ord hon talar, men hon känner med sig att de ha en djup andlig innebörd.

Hr Asplund ägnar sig åt en så praktisk verksamhet som affärsmannens och har ännu mindre än frun något öfverspändt i sitt väsen, utan talar rättframt och naturligt äfven om andliga ting. Han har, liksom frun, utgått från ett religiöst hem och, fast med vissa perioder af tvifvel, under hela sitt lif "hört Herren till". Han var lika öfvertygad som frun om att hon hade andens gåfva och att hon talade ett verkligt språk, något med kinesiskan besläktadt, trodde hr Asplund. Han intygade att fru Asplund under tungomålstalandet såg ut "alldeles som vi nu sitta här", utan synbar extas. Inga utrop, inga våldsamma utbrott. Talet flyter jämnt och lugnt, men med synnerligen målande gester, så målande att hr Asplund tyckte sig blott därigenom kunna förstå det talade. På en fråga om det icke var besynnerligt att frun talade ett språk som ingen kunde förstå svarade hr Asplund med att hänvisa till ett bibelställe, där det säges att anden skall ge åt någon annan än den tungomålstalande förmågan att tyda det talade. Att anden icke skaffat fru Asplund någon tolk berodde därpå att det fordras en absolut villighet att låta sig brukas till andens redskap och att ingen med denna absoluta hängifvenhet stått till andens disposition.

Hela samtalet gaf det intrycket att makarna Asplund äro redbara och rättframma människor, som äro fullt öfvertygade om att ett mirakel föreligger. Förklaringen ligger väl i fruns uppfostran och fortsatta ihärdiga sysslande med religiösa saker. Hennes framställning af förloppet visar ju också tydligt på att själfuggestion föreligger